Dosarul nr. 3-5241/2024
2-24150187-12-3-31122024

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

10 iulie 2025 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător Cristina Panfil
Grefier Dan Namolovan, Eugenia Dîrțu

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de Maniv Oleg și SRL „Sanara-Prim" către Inspectoratul General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

c o n s t a t ă :

Argumentele participanților la proces:

La data de 31 decembrie 2024, Maniv Oleg și SRL „Sanara-Prim" au depus acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General pentru Migrație privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În motivarea poziției sale a indicat că, prin decizia nr. 7102 din 07.08.2024, emisă de Șeful Direcției regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migrație Veaceslav Patraș, s-a dispus refuzul în acordarea lui Maniv Oleg, a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă.

Cu decizia nominalizată au luat cunoștință la 28 și 29.11.2024, deși documentele pentru obținerea dreptului de ședere în scop de muncă au fost prezentate autorității la 30.07.2024.

Cererile prealabile înaintate la 03.12.2024 au fost respinse prin răspunsurile cu nr. 5/1-3742 și 5/1-3743 din 05.12.2024.

Consideră decizia adoptată la caz cât și răspunsurile la cererile prealabile neîntemeiate din următoarele considerente.

Pentru adoptarea actului administrativ contestat, pârâtul nu a invocat nici un motiv plauzibil, invocând în mod formal și abstract faptul că documentele prezentate au fost întocmite cu abateri de la normele stabilite, fără a specifica care au fost acele devieri de la normele legale. În decizia nr.7102 din 07.08.2024 pârâtul face doar o trimitere formală la art.433 alin. (1), lit. c), g) din Legea nr. 200 din 16.07.2010, privind regimul străinilor în Republica Moldova, normă care descrie în mod general situațiile în care autoritatea competentă poate emite decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă.

Susține că, Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație în mod neobiectiv a soluționat problema în speță, tară a ține cont de toate circumstanțele importante cauzei, interpretând în mod eronat prevederile Legii nr.200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, fapt pentru care consideră actul administrativ emis neîntemeiat, ilegal și tendențios. Autoritatea publică a emis un act administrativ formal și fără certitudine, lipsit de motivare, contrar cerințelor imperative prevăzute de art. 118, 119 Cod Administrativ.

Face referire la prevederile art. art. 4 alin. (1), 23 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, art. 30 alin. (2) Cod Administrativ.

Analizând conținutul deciziei contestate prin cumulul cerințelor legale prevăzute de art. 21, 29, 38, 39, 206 alin. (1) lit. a) Cod Administrativ constată, că actul administrativ nu conține o motivare plauzibilă, deși ar trebui să explice raționamentele pe care se bazează, autoritatea publică având obligația pozitivă de a cerceta și a da apreciere viabilă explicațiilor părții vizate.

Potrivit art. 43^1 alin. (9) din Legea nr. 200 „străinii cu drept de ședere provizorie pentru studii pot desfășura activități de muncă pe teritoriul Republicii Moldova, în conformitate cu legislația muncii, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă prevăzute la art. 95 alin. (2) din Codul Muncii nr. 154/2003, dar nu mai mult de 1564 de ore pe an cumulativ."

Având dreptul de ședere pentru studii, au solicitat retragerea acestui drept, prin acordarea altuia, în scop de muncă. Astfel, au îndeplinit întru totul cerințele prevăzute de lege și au prezentat pârâtului întreg pachetul de documente la 30.07.2024 în vederea acordării dreptului de ședere în scop de muncă, inclusiv și documentele de achitare a taxelor de stat. Prin urmare, actul administrativ contestat a fost emis cu invocarea unor motive pur declarative, fără un suport probatoriu legal.

Drept urmare, care temei a stat la baza refuzului de a acorda drept de ședere în scop de muncă nu este clar, deși acel drept de ședere la studii pe care îl deținea în mod legal, a fost revocat la 01.08.2024, iar decizia de refuz în acordarea dreptului de ședere în scop de muncă a fost adusă la cunoștință doar la 28 și 29.11.2024.

Or, reclamantul susține că are intenție reală de a activa în sfera afacerilor, deține diplomă de studii superioare și titlul de master în științe economice, în vederea asigurării condițiilor de trai a procurat apartament în orașul Chișinău.

Notează că, din conținutul art. 118 alin. (1)-(4) Cod administrativ rezultă că, motivarea unui act administrativ reprezintă unul din elementele esențiale ale fondului acestuia, implicând atât motivarea în fapt, cât și în drept. Aceste cerințe sunt cu atât mai relevante în condițiile în care decizia contestată vizează refuzul în acordarea dreptului de ședere provizorie al petiționarului, respectiv limitarea dreptului de liberă circulație, care urmează să întrunească cumulativ condițiile regulii triplului test la justificarea interferenței în drept, instituit de practica Curții Europene a Drepturilor Omului.

Elementele constitutive ale regulii triplului test a CtEDO, constau în condiția ca limitarea să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesară într-o societate democratică, autorităților revenindu-le sarcina asigurării unui just echilibru între interesul general și cel particular.

În speță, atestă că decizia contestată și răspunsul la cererile prealabile nu conțin elementele sus menționate de motivare a actului administrativ, deoarece nu specifică expres care anume temei de refuz în acordarea dreptului solicitat, prevăzut de lege, a fost pus la baza deciziei adoptate. Astfel, constată că decizia contestată nu este motivată corespunzător și din conținutul ei nu sunt clare motivele ce au stat la baza emiterii acesteia, respectiv este imposibil de determinat dacă actul administrativ emis de autoritate corespunde cerințelor imperative a triplului test.

Susține că, a accepta teza potrivit căreia autoritatea publică nu trebuie să-și motiveze deciziile, echivalează cu golirea de conținut a esenței democrației, a esenței statului de drept bazat pe principiul legalității.

Dreptul discreționar al autorității publice este de a permite administrației să răspundă flexibil la diverse probleme, ultima urmând să ia decizii individuale într-un cadru legal, făcând posibilă realizarea unui echilibru între obiectul legal abstract și circumstanțele reale ale unei situații concrete, oferind un loc pentru un test de rapiditate și echitate. În baza dreptului discreționar, autoritate publică are posibilitatea de a da apreciere și să își exercite discreția așa cum indică legiuitorul, însă nu aste complet liberă în utilizarea, dreptului discreționar, acest drept nu este absolut, autoritățile publice urmând să acționeze cu bună-credință în limitele legale și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit acest drept. Administrația este obligată să își exercite discreția fără erori discreționare, fapt ce la caz nu se atestă, or, în toate cazurile, din motivarea deciziilor discreționare, trebuie să poată fi recunoscute punctele de vedere, din care autoritatea a reieșit la exercitarea dreptului discreționar.

De asemenea, face referire la prevederile art. art. 225 alin. (2), 16, 31, 18, 29 Cod Administrativ.

În speță, notează că, Direcția regională Centru a Inspectoratului General pentru Migrație a omis să facă o apreciere, dacă actul administrativ conține o motivare în privința scopului legitim urmărit prin măsura din dispozitivul acesteia, dar și în privința celorlalte elemente ale proporționalității și dacă din actul administrativ contestat rezultă motivarea caracterului necesar al măsurii întreprinse. Astfel, se accentuează că, o măsură oficială este necesară dacă nu există un remediu mai ușor, la fel de adecvat, care să genereze același succes cu aceiași certitudine și cu un efort relativ comparabil, adică cu un minim de intervenție. Măsura aleasă este necesară dacă nu există una mai ușoară care să obțină același succes cu aceiași siguranță.

Cu privire la testul de rezonabilitate a măsurii, măsura întreprinsă de autoritatea publică, este una rezonabilă, dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporționată în raport cu scopul urmărit. Acest element este criteriul principal al oricărui test de proporționalitate, motiv pentru care ar trebui să fie acordată o atenție deosebită, fapt neapreciat sub nici un aspect de către autoritatea pârâtă. Testul de rezonabilitate trebuie să fie structurat în mod clar și faptic, astfel încât să nu se piardă în argument, pe când la caz, el integral lipsește, fapt ce denotă o derogare de la principiul preeminenței dreptului, așa cum stabilește art. 36 Cod Administrativ. Instanțele de judecată competente, aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerație a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Principiile constituționale enunțate fac parte din arsenalul de apărare atât al cetățenilor Republicii Moldova, cât și al străinilor. Aceste dimensiuni și valori juridice sunt detaliate și adunate într-un sistem de garanții constituționale care asigură bazele drepturilor fundamentale, iar nerespectarea lor inevitabil atrage sancțiuni legale. Astfel, problema abordată încalcă dreptul la un proces echitabil.

Având în vedere cele menționate și ținând cont de marja de apreciere de care dispune statul, consideră că autoritatea publică nu a menținut un „echilibru just" între diversele interese implicate și prin urmare, ingerința în dreptul la respectarea vieții private, nu a fost proporțională cu scopurile legitime urmărite.

Astfel, consideră actul administrativ individual defavorabil - decizia nr. 7102 din 07.08.2024 de refuz în acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă lucrătorului imigrant Maniv Oleg și răspunsurile cu nr.5/1-3742 și 5/1-3743 din 05.12.2024 la cererile prealabile, ca fiind emise cu încălcarea legii, acestea urmând a fi anulate.

Prin urmare, reclamanții solicită anularea deciziei Direcției regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migrație nr. 7102 din 07.08.2024 de refuz în acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă lucrătorului imigrant Maniv Oleg și deciziilor cu privire la cererile prealabile nr. 5/1-3742 și 5/1-3743 din 05.12.2024 și obligarea Inspectoratului General pentru Migrație de acordare lui Maniv Oleg a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă în Republica Moldova.

La data de 07 februarie 2025, din partea autorității publice pârâte Inspectoratul General pentru Migrație a parvenit referința pe marginea acțiunii prin care solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind inadmisibilă și neîntemeiată. (f.d. 34-35)

În motivarea poziției a indicat că, la data de 03.12.2024 în SMD a DR Centru a IGM, de către cet. Federației Ruse, Maniv Oleg a fost depusă cererea prealabilă înregistrată cu nr. M-1090/24, prin care a fost solicitată examinarea în mod repetată a deciziei nr. 7102 emisă la 07.08.2024. În urma examinării dosarului privind acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă lucrător imigrant. Actele dosarului fiind depuse la ghișeul unic de documentare la 30.07.2024.

Din analiza documentelor prezentate la depunerea dosarului nr. 5199 din 30.07.2024. s-a constatat faptul că SRL „Sanara-Prim" a fost înregistrată la 20.04.2020, obiectul principal de activitate al întreprinderii îl constituie: Activități în domeniul instalații tehnico-sanitare, iar cetățeanul Federației Ruse, Maniv Oleg, dorește să fie acordat dreptul de ședere provizorie în scop de muncă lucrător imigrant.

La demers sunt anexate următoarele acte: copia pașaportului național, contractul individual de muncă, copia permisului de ședere provizorie cu seria și nr. B41081187, copia Extras din Registrul bunurilor imobile privind deținerea locuinței de către străin.

Din analiza documentelor prezentate de societatea vizată, s-a constatat faptul că, Maniv Oleg, s-a angajat în calitate de director financiar.

Pe perioada șederii în Republica Moldova, străinul urma să locuiască într-un apartament din mun. Chișinău, în acest sens la dosar a fost anexat extrasul din Registrul bunurilor imobile.

În cadrul examinării materialelor anexate la cerere, au fost relevante circumstanțe, care creează impedimente la acordarea dreptului de ședere provizorie cetățeanului Federației Ruse, Maniv Oleg.

Astfel, conform lit. a) alin. (7) art. 431 al Legii nr. 200 din 16.07.2010, solicitant poate cere acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă prin asumarea angajamentelor și declarând pe propria răspundere că: „a îndeplinii procedurile naționale de anunțare și de înregistrare a locurilor de munca vacante”.

Conform art. 14 alin. (1) lit. b) al Legii 105/2018 cu privire la promovarea ocupării forței de muncă și asigurarea de șomaj, angajatorii contribuie la realizarea politici lor privind ocuparea forței de muncă prin informarea, în scris, prin fax, prin poșta electronică a subdiviziunii teritoriale în a cărei rază își are adresa juridică sau în a cărei rază este adresa locului de muncă, despre toate locurile de muncă devenite vacante inclusiv despre locurile de muncă vacante create și/sau rezervate pentru angajarea persoanelor cu dezabilități. În termen de 5 zile lucrătoare de la data la care au devenit vacante, conform modelului aprobat de către Agenția Națională.

Respectiv, la dosar nu este anexată dovada privind publicarea locurilor vacante de către „Sanara-Prim” SRL, respectiv beneficiarul solicitant nu a respectat prevederile lit. a) alin. (7) art. 431 al Legii nr. 200 din 16.07.2010.

Întru examinarea obiectivă și sub toate aspectele a demersului privind acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, a fost intervievat directorul ”Sanara- Prim” SRL, dl. Vladimir Fiodorov care a comunicat că nici nu a intenționat să publice locul vacant de muncă deoarece îl cunoaște pe străin de mai mult timp și sau înțeles anterior să-l angajeze la muncă, când străinul își făcea studiile în Republica Moldova mai invocând și faptul că nu are încredere în alte persoane deoarece este o afacere de familie.

De asemenea, la examinarea actelor anexate s-a constatat că, demersul fiind înaintat de către ”Sanara-Prim” SRL, taxele de stat pentru acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, au fost achitate de către străinul Maniv Oleg, în calitatea sa de persoana fizică.

Respectiv, de către ofițerul principal al SCȘIS a DR Centru, Victor Tăcu a fost constatat faptul că, cet. Federației Ruse, Maniv Oleg nu îndeplinește condițiile generale și speciale prevăzute la art. 43^1 alin. (1) lit. c) a Legii nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova.

La data de 05.12.2024, în urma verificărilor efectuate a fost stabilit faptul că, cererea prealabilă este depusă peste termen, ceea ce contravine prevederilor legislației în vigoare.

Reieșind din cele expuse, s-a stabilit că nu sunt îndeplinite condițiile generale și speciale prevăzute de art. 43^1 al Legii nr. 200 din 16.07.2010, iar DR Centru a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI, nu are temeiuri de a anula Decizia nr. 7102 emisă la 03.10.2024, cu privire la refuzul dreptului de ședere provizorie în scop de munca lucrător imigrant pe teritoriul Republicii Moldova, pentru cet. Federației Ruse, Maniv Oleg, respectiv, conducând-se de prevederile art. 43^3 al Legii nr. 200 din 16.07.2010, art. 165 alin. (1) și art. 167 alin. (2) al Codului administrativ nr. 116 din 19.07.2018 al Republicii Moldova, s-a propus de respins cererea prealabilă nr. M-1090/24 din 03.12.2024 ca inadmisibilă, despre decizia primită a fost

informat solicitantul, iar dosarului administrativ cu toate actele acumulate a fost transmis în adresa Direcției Juridice a IGM al MAI, pentru adoptarea deciziei definitive.

La 05.02.2025, Direcția Juridică a IGM al MAI (ca organ ierarhic superior) a menținut decizia autorității emitente, în cazul dat a Direcției regionale Centru a IGM, fapt confirmat prin scrisoarea cu nr. 5/14-749 din 05.02.2025 anexată la prezenta.

În concluzie, decizia de refuz în acordare a dreptului de ședere provizorie reprezintă act juridic administrativ de autoritate adoptate de organul competent al autorității publice, precum este autoritatea competentă pentru străini. În mod unilateral, în baza și în vederea executării legii, pentru nașterea, modificarea și/sau stingerea a drepturilor subiective și obligațiunilor ale unei persoane determinate.

Deciziile se bucură de stabilitate și de autoritate în sensul că, o dată ce au fost "pronunțate", soluțiile presupun să exprime adevărul, iar modificarea sau anularea lor nu se mai poate face decât urmând căile de atac prevăzute de lege.

Direcția regională Centru a IGM consideră, că emiterea deciziei nr. 7102 din 07.08.2024 cu privire la refuzul dreptului de ședere provizorie în scop de muncă-lucrător imigrant, este legală și întemeiată juridic.

Conchide că, în cererea de chemare în judecată, reclamantul nu a invocat motive verosimile și întemeiate, care ar servi temei pentru anularea deciziei vizate.

Prin urmare, DR Centru a IGM, solicită respingerea cererii de chemare în instanța de contencios administrativ, privind anularea actului administrativ ca, fiind inadmisibilă și neîntemeiată.

În ședința de judecată:

Reprezentantul reclamanților Maniv Oleg și SRL ”Sanara-Prim”, avocatul Casian Ion, a susținut acțiunea depusă, solicitând admiterea acesteia.

Reclamantul Maniv Oleg în ședința de judecată nu s-a prezentat, interesele acestuia fiind reprezentate de către avocatul Casian Ion.

Reprezentantul autorității publice pârâte Inspectoratul General pentru Migrație în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind citat legal.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând acțiunea reclamanților Maniv Oleg și SRL ”Sanara-Prim”, audiind explicațiile participantului la proces, studiind argumentele pârâtului, probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor, normele legii aplicabile, instanța de judecată constată că acțiunea este admisibilă şi pasibilă de a fi admisă, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) şi (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative şi ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de

contencios administrativ, drepturile şi obligaţiile participanţilor în procedura administrativă şi cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor şi a libertăţilor persoanelor, precum şi obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală şi în bune condiţii.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

Referitor la admisibilitatea acțiunii.

În sensul art. 20 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin lege. Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art.10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Prin urmare, decizia nr. 7102 din 07.08.2024 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație și deciziile adoptate în procedura prealabilă nr. 5/1-3742 și 5/1-3743 din 05.12.2024 – sunt acte administrative individuale defavorabile emise în privința reclamantului Maniv Oleg.

Instanța de judecată reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform art. 17 din Codul administrativ, prevede că, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Instanța menționează că la art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea ”revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în prima facie - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. – probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

Reclamantul Maniv Oleg este destinatarul actului administrativ individual contestat.

Noțiunea „revendică încălcarea” nu echivalează cu noțiunea „vătămarea dreptului”.

”Revendicarea încălcării” justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului” se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond.

Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acțiunea trebuie examinată în fond de către instanța competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiție (art. 6 CEDO, 20 Constituția RM, art. 39 CA).

În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) şi (3), judecătoriile soluționează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.

În temeiul art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, controlul de legalitate a actelor Inspectoratului General pentru Migrație este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, or aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în obligare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Or, obiectului acțiunii în obligare constă în obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la

cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Urmează a fi reținut că, cu decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 7102 din 07.08.2024, reclamantul Maniv Oleg a făcut cunoștință la 28.11.2024. (f.d. administrativ 19)

Urmează a fi reținut că, la data de 03 decembrie 2024, reclamanții Maniv Oleg și SRL ”Sanara-Prim” au formulat cereri prealabile față de Inspectoratul General pentru Migrație prin care au solicitat anularea deciziei nr. 7102 din 07.08.2024 cu privire la refuzul dreptului de ședere provizorie în scop de muncă.

La data de 05 decembrie 2024, autoritatea publică pârâtă a emis răspunsurile nr. 5/1-3742 și nr. 5/1-3743 pe marginea cererilor prealabile. (f.d.14,15)

Astfel, acțiunea în contencios administrativ privind anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație nr. 7102 din 07.08.2024 și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil a fost înaintată la data 31 decembrie 2024, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de către reclamanții Maniv Oleg și SRL ”Sanara-Prim”.

Instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Maniv Oleg și SRL ”Sanara-Prim”, întrunește condițiile pentru admisibilitate a unei acțiuni în contenciosul administrativ și respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Referitor la temeinicia acțiunii.

În speţă, din materialele dosarului, explicațiile expuse în acțiune, instanţa reţine că, reclamantul Maniv Oleg deține cetățenia Federației Ruse, fapt confirmat prin pașaportul eliberat de autoritățile Federației Ruse nr. 6623680 din 16.02.2022, valabil până la 16.02.2032. (f.d.16, f.d. administrativ 1)

Reclamantului Maniv Oleg la data de 20.06.2023, i-a fost eliberat permisul de ședere provizorie pentru cetățeni străini cu scop de studii universitare, valabil până la 31.08.2024. (f.d.17, f.d. administrativ 7)

La 30 iulie 2024, Fiodorov Vladimir în calitate de administrator al SRL ”Sanara-Prim” a înaintat Inspectoratului General pentru Migrație demersul privind acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă lui Maniv Oleg. (f.d. administrativ 2-6)

Prin decizia nr. 7102 din 07.08.2024, emisă de Șeful Direcției regionale Centru a Inspectoratului General pentru Migrație, s-a dispus refuzul în acordarea lui Maniv Oleg, a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă. (f.d.13, f.d. administrativ 19)

Cu decizia nominalizată reclamantul Maniv Oleg a făcut cunoștință la data de 28.11.2024. (f.d. administrativ 19)

Cererile prealabile înaintate la 03.12.2024 de către reclamanți au fost respinse prin răspunsurile cu nr. 5/1-3742 și 5/1-3743 din 05.12.2024. (f.d.14,15)

Prin urmare, la data de 31 decembrie 2024, Maniv Oleg și SRL „Sanara-Prim” au depus acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General pentru Migrație privind

contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil. (f.d.8-12)

Ulterior, la data de 05 februarie 2025, Inspectoratul General pentru Migrație a emis decizia nr. 5/14-749 prin care cererea prealabilă a fost respinsă ca fiind inadmisibilă. (f.d. administrativ 28)

Potrivit **art. 31 din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova**, (1) Dreptul de ședere provizorie în Republica Moldova se acordă în baza vizei de lungă ședere, la solicitarea străinului, în scopul pentru care a fost eliberată în condițiile art.19, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 36^1, 42^1, 42^2, 87 și cap. IV^1. (2) Dreptul de şedere provizorie poate fi acordat: *a) pentru imigrare la muncă*; b) pentru studii; c) pentru reîntregirea familiei; d) pentru activităţi umanitare, de voluntariat sau religioase; e) pentru tratament medical de lungă durată, balneosanatorial şi de recuperare; e^1) pentru protecţia victimelor traficului de fiinţe umane; e^2) pentru protecţia victimei violenţei în familie; f) pentru alte scopuri, neprevăzute de prezenta lege, în cazul în care prezența străinului nu contravine legislației Republicii Moldova sau activitatea lui pe teritoriul Republicii Moldova este necesară în interes public sau de securitate națională. Pentru astfel de situații, cererile de acordare/prelungire a dreptului de ședere provizorie vor fi examinate de către Comisia specială, prevăzută la art. 43; f^1) pentru activităţi în domeniul tehnologiei informaţiei; g) investitorilor străini; h) persoanelor cu funcţii de conducere; i) specialiştilor; j) stagiarilor absolvenţi de studii superioare. (3) Străinul depune personal cererea la ghişeul unic al autorităţii competente pentru străini, în condiţiile prezentei legi.

Conform **art. 32 din Legea nr. 200 din 16.07.2010,** (1) Pentru acordarea dreptului de ședere provizorie, străinul trebuie să depună la autoritatea competentă pentru străini o cerere în acest sens cu cel puțin 30 de zile calendaristice, iar cetățenii Uniunii Europene – cu cel puțin 15 zile calendaristice, înainte de expirarea termenului pentru care li s-a acordat dreptul de aflare. (2) Cererea de acordare a dreptului de ședere provizorie va fi însoțită de următoarele acte: a) pașaportul național în original și în copie, în al cărui temei străinul a intrat pe teritoriul Republicii Moldova; b) actul ce atestă dreptul de proprietate sau de folosință asupra locuinței de pe teritoriul Republicii Moldova; c) dovada asigurării medicale și a mijloacelor de întreținere; d) actele de stare civilă în original și în copii; e) certificatul de cazier judiciar sau un alt document cu aceeași valoare juridică, tradus și legalizat/apostilat de autoritățile statului a cărui cetățenie străinul o deține. În cazul în care străinul are o ședere legală de cel puțin doi ani într-o altă țară decât țara a cărei cetățenie o deține, acesta urmează să prezinte certificatul de cazier judiciar sau un alt document cu aceeași valoare juridică, eliberat de autoritățile statului de reședință, tradus și legalizat/apostilat, precum și documentul ce confirmă dreptul de ședere. (2^3) Cererea de acordare a dreptului de ședere provizorie, împreună cu documentele prevăzute de prezenta lege, se depune la ghișeul unic al autorității competente pentru străini după cum urmează: a) pe suport de hârtie, personal de către străinul solicitant sau de către reprezentantul acestuia care acționează în baza împuternicirilor de reprezentare acordate de către solicitant cu aplicarea semnăturii electronice prin utilizarea Sistemului informațional automatizat „Registrul împuternicirilor de reprezentare în baza semnăturii electronice (MPower)”; sau b) în format electronic, fiind transmisă autorității

competente pentru străini în formă de document electronic, semnată cu semnătura electronică calificată, eliberată în condițiile legii. (3) Termenul de examinare a cererii de acordare/prelungire a dreptului de ședere provizorie poate fi prelungit prin depunerea unei cereri, cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de expirarea termenului de examinare a cererii de acordare/prelungire a dreptului de ședere provizorie, în care străinul indică motive justificate, necesare pentru emiterea deciziei de prelungire a termenului de examinare. Cererile de prelungire a termenului de examinare a cererii de acordare/prelungire a dreptului de ședere provizorie se soluționează în modul stabilit la art. 9–11 și 60–64 din Codul administrativ nr. 116/2018. (3^1) Cererile de acordare a dreptului de ședere provizorie pot fi examinate și în regim de urgență, în termen de 10 zile calendaristice. (4) În funcţie de motivul solicitării, dreptul de şedere provizorie poate fi acordat pentru o perioadă de pînă la 5 ani, iar în cazurile prevăzute de lege, şi pentru o altă perioadă.

Potrivit **art. 34^1 din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova**, (1) Decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie se emite în cazul în care străinul: a) nu întrunește condițiile de intrare în Republica Moldova, prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a)–c) și e)–g); b) cade sub incidența uneia dintre condițiile prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b)– e) și g)–l); c) a prezentat documente întocmite cu abateri de la normele stabilite sau care conțin date false; d) nu a achitat taxele de stat pentru acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie; e) nu întrunește sau nu a respectat condițiile aferente scopului ședерii, prevăzute la art. 841 alin. (2); f) nu respectă cerințele prevăzute la art. 61. (2) Autoritatea competentă pentru străini comunică în scris solicitantului despre decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie în Republica Moldova, în termen de 3 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei, indicând motivele care au stat la baza acesteia. (3) Decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie în Republica Moldova poate fi contestată în modul stabilit de Codul administrativ.

Conform **art. 43^1 din Legea nr. 200 din 16.07.2010,** (1) În Republica Moldova imigrarea în scop de muncă a străinilor se efectuează în funcţie de necesităţile economiei naţionale în forţă de muncă calificată în cazul în care ocuparea locurilor de muncă vacante nu poate fi asigurată cu resurse umane autohtone, în conformitate cu prevederile prezentei legi, cu ale altor acte normative ce reglementează migrația de muncă, precum şi cu ale tratatelor internaţionale din domeniu la care Republica Moldova este parte. (2) În scopul asigurării necesităţilor economiei naţionale cu forţă de muncă, Guvernul, în baza Clasificatorului ocupaţiilor din Republica Moldova, aprobă şi actualizează, anual sau la necesitate, Lista ocupaţiilor prioritare. (3) Pe teritoriul Republicii Moldova străinii pot desfăşura activităţi de muncă în baza dreptului de aflare sau a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă și a permisului de şedere provizorie în scop de muncă, eliberat de autoritatea competentă pentru străini la cererea beneficiarului solicitant. (4) Autoritatea competentă pentru străini asigură controlul privind contracararea muncii ilegale prestate de străini pe teritoriul Republicii Moldova. (5) Pînă la sosirea străinului în Republica Moldova, după caz, beneficiarul solicitant depune la ghișeul unic al autorității

competente pentru străini actele prevăzute de prezenta lege în vederea acordării dreptului de ședere provizorie în scop de muncă. (6) În cazul în care străinul se află deja în țară, beneficiarul solicitant poate cere autorității competente pentru străini acordarea, în condițiile prezentei legi, a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă: a) străinilor aflați în Republica Moldova în baza unei vize de scurtă ședere sau fără viză, cu condiția depunerii demersului cu cel puțin 15 zile înainte de expirarea termenului legal de aflare a lor în Republica Moldova; b) străinilor aflați în Republica Moldova în scop de muncă, cu permis de ședere valabil, în cazul în care contractul individual de muncă precedent încheiat cu ei a fost reziliat înainte de termen; *c) străinilor cu drept de ședere provizorie în alte scopuri în Republica Moldova.* (7) Beneficiarul solicitant poate cere acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă prin asumarea angajamentelor și declarînd pe propria răspundere că: a) a îndeplinit procedurile naționale de anunțare și de înregistrare a locurilor de muncă vacante, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 43^{6}, 43^{8} și 43^{10}–43^{12} , cu excepția cazurilor când sunt angajate persoane cu funcții de conducere din cadrul unui beneficiar solicitant cu activități în domeniul tehnologiei informației, specialiști din domeniul tehnologiei informației, străini care desfășoară activități didactice sau activități în domeniile culturii, sănătății și sportului; b) calificarea străinului corespunde specificului profesiei și funcției pentru care urmează a fi angajat; c) străinul deține asigurare medicală valabilă pe teritoriul Republicii Moldova; d) va respecta angajamentele contractuale salariale și va efectua transferurile sociale și medicale pentru străinul respectiv; e) va suporta cheltuielile legate de eventuala îndepărtare a străinului de pe teritoriul ţării în cazul în care acesta va încălca regimul frontierei de stat și/sau de ședere pe teritoriul Republicii Moldova. (9) Străinii cu drept de şedere provizorie pentru studii pot desfăşura activităţi de muncă pe teritoriul Republicii Moldova, în conformitate cu legislaţia muncii, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă prevăzute la art. 95 alin. (2) din Codul muncii nr. 154/2003, dar nu mai mult de 1564 de ore pe an cumulativ. (10^{1}) Străinii sosiți la muncă în baza contractelor individuale de muncă pot ocupa exclusiv locurile de muncă vacante, anunțate și înregistrate de către beneficiarul solicitant. Beneficiarul solicitant are dreptul să detașeze prin ordin lucrătorul străin la alt loc de muncă/altă întreprindere dacă este conducătorul acesteia. (11) Evidenţa lucrătorilor imigranţi este ţinută de autoritatea competentă pentru străini, care asigură notificarea trimestrială a autorității competente pentru ocuparea forţei de muncă prin intermediul Sistemului informațional integrat automatizat „Migrație și azil”.

Potrivit **art. 43^{2} din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova**, (1) Dreptul de ședere provizorie în scop de muncă se acordă și se prelungește de către autoritatea competentă pentru străini în baza demersului tipizat al beneficiarului solicitant. (2) Pentru acordarea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă, beneficiarul solicitant depune la ghișeul unic: a) demersul tipizat privind acordarea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă; b) o copie de pe pagina cu date de identificare a pașaportului național al străinului; c) actul ce atestă dreptul de proprietate sau de folosință asupra locuinței de pe teritoriul Republicii Moldova; d) certificatul de cazier judiciar sau un alt document cu aceeași valoare juridică, tradus și legalizat sau apostilat de autorităţile statului a cărui cetăţenie o deţine

străinul, excepție făcînd străinii titulari ai permiselor de ședere valabile; e) copia contractului individual de muncă; f) actele care justifică scopul pentru care se solicită dreptul de ședere. (5) Demersul pentru acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, însoțit de actele necesare, se depune la ghișeul unic personal de către beneficiarul solicitant, cu prezența fizică sau prin intermediul serviciilor web, ori de către reprezentantul legal al acestuia. (8) Decizia privind acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă se emite în termen de 15 zile calendaristice de la data depunerii actelor la ghişeul unic.

Conform **art. 43[3] din Legea nr. 200 din 16.07.2010,** (1) Decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă se emite în cazul în care: a) străinul nu întruneşte condiţiile de intrare în Republica Moldova prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a), e), f) şi g); b) străinul întrunește condițiile prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b)–l); c) documentele prezentate au fost întocmite cu abateri de la normele stabilite sau conţin date neautentice; d) beneficiarul solicitant a intrat oficial în procedură de lichidare; e) beneficiarul solicitant nu a desfășurat activitate economică pe parcursul anului de gestiune; f) beneficiarul solicitant nu a efectuat transferul primelor de asigurare obligatorie de asistenţă medicală și al contribuţiilor de asigurări sociale de stat obligatorii, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare – în cazul prelungirii dreptului de ședere provizorie; g) beneficiarul solicitant nu a achitat taxele de stat pentru acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă. (2) Autoritatea competentă pentru străini comunică în scris beneficiarului solicitant despre decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie în Republica Moldova, în termen de 3 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei, indicând motivele care au stat la baza acesteia. (3) Decizia de refuz privind acordarea sau prelungirea dreptului de şedere provizorie în Republica Moldova poate fi contestată în conformitate cu prevederile Codului administrativ.

Potrivit **art. 43[4] din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova**, (1) Dreptul de şedere provizorie se acordă lucrătorilor imigranți în baza următoarelor acte: a) demersul tipizat; b) o copie de pe pagina cu date de identificare a pașaportului național al străinului; c) actul ce atestă dreptul de proprietate sau de folosință asupra locuinței de pe teritoriul Republicii Moldova; d) certificatul de cazier judiciar sau un alt document cu aceeași valoare juridică, tradus și legalizat sau apostilat; e) copia contractului individual de muncă al străinului, cu indicarea salariului lunar, care nu trebuie să fie mai mic decît salariul mediu lunar pe economie prognozat pentru anul de gestiune; f) o fotografie (3 cm x 4 cm). (2) Dreptul de şedere provizorie în scop de muncă se acordă pentru o perioadă de pînă la un an, cu posibilitatea prelungirii pe un nou termen.

Instanța de judecată reține că, din conținutul încheierii din 06 august 2024 privind examinarea cererii de acordare a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă reclamantului Maniv Oleg rezultă că, temeiul juridic care a stat la baza refuzului rezultă din prevederile art. art. 34[1] alin. (1) lit. c), d), 43[3] alin. (1) lit. c), g) al Legii privind regimul străinilor în Republica Moldova nr. 200 din 16.07.2010 și pentru încălcarea prevederilor art. 43[1] alin. (7) lit. a) al Legii nr. 200/2010. (f.d. administrativ 17-18)

Instanța de judecată reiterează faptul că, art. 43^3 din Legea nr. 200 din 16.07.2010, prevede lista exhaustivă a motivelor care pot sta la baza emiterii deciziei de refuz privind acordarea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă, autoritatea publică pârâtă făcând referire la lit. c) și g) care ca motiv: c) documentele prezentate au fost întocmite cu abateri de la normele stabilite sau conţin date neautentice; g) beneficiarul solicitant nu a achitat taxele de stat pentru acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă.

De asemenea, reiterând prevederile art. 43^2 alin. (2) din Legea citată, instanța reține că, pentru acordarea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă, beneficiarul solicitant depune la ghișeul unic: a) demersul tipizat privind acordarea dreptului de şedere provizorie în scop de muncă; b) o copie de pe pagina cu date de identificare a pașaportului național al străinului; c) actul ce atestă dreptul de proprietate sau de folosință asupra locuinței de pe teritoriul Republicii Moldova; d) certificatul de cazier judiciar sau un alt document cu aceeași valoare juridică, tradus și legalizat sau apostilat de autorităţile statului a cărui cetăţenie o deţine străinul, excepție făcînd străinii titulari ai permiselor de ședere valabile; e) copia contractului individual de muncă; f) actele care justifică scopul pentru care se solicită dreptul de ședere.

Totodată, art. 43^4 alin. (1) din Legea nr. 200 din 16.07.2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova prevede că, dreptul de şedere provizorie se acordă lucrătorilor imigranți în baza următoarelor acte: a) demersul tipizat; b) o copie de pe pagina cu date de identificare a pașaportului național al străinului; c) actul ce atestă dreptul de proprietate sau de folosință asupra locuinței de pe teritoriul Republicii Moldova; d) certificatul de cazier judiciar sau un alt document cu aceeași valoare juridică, tradus și legalizat sau apostilat; e) copia contractului individual de muncă al străinului, cu indicarea salariului lunar, care nu trebuie să fie mai mic decît salariul mediu lunar pe economie prognozat pentru anul de gestiune; f) o fotografie (3 cm x 4 cm).

Din analiza actelor anexate de reclamanți la cererea de chemare în judecată și cele din dosarul administrativ prezentat de autoritatea publică pârâtă, rezultă că au fost prezentate următoarele acte: - demersul tipizat (f.d.19-21, f.d. administrativ 2-6); - copia de pe pagina cu date de identificare a pașaportului național al străinului (f.d.16, f.d. administrativ 1); - actul ce atestă dreptul de proprietate (extrasul din Registrul bunurilor imobile) (f.d.27, f.d. administrativ 14); - copia contractului individual de muncă nr.1-24 din 21 iunie 2024 (f.d. administrativ 11-13); - actul care prevede suma salariului și contribuțiile sociale calculate (f.d. administrativ 16); - o fotografie 3x4 atașată la demers (f.d. administrativ 2).

Prin urmare, instanța de judecată reține că argumentul indicat de autoritatea publică pârâtă care a stat la baza emiterii deciziei de refuz și anume faptul că, documentele prezentate au fost întocmite cu abateri de la normele stabilite sau conţin date neautentice, nu poate fi reținut, or, beneficiarul a prezentat toate actele necesare prevăzute de norma indicată supra.

Totodată, nu poate fi reținut ca motiv de refuz în acordarea dreptului de ședere temporar în scop de muncă prevăzut de art. 43^3 alin. (1) lit. g) al Legii 200/2010 și anume că beneficiarul solicitant nu a achitat taxele de stat pentru acordarea sau prelungirea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, or, se atestă că la 30 iulie 2024 Maniv Oleg a achitat suma de 90 lei

în folosul Biroului de Migrație și Azil cât și taxa de stat în mărime de 3600 lei, fapt confirmat prin chitanțele de plată nr. 362244168 și 362244029. (f.d.28)

Suplimentar, nu poate fi reținut argumentul precum că taxele de stat pentru acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă, au fost achitate de către străinul Maniv Oleg, în calitatea sa de persoana fizică, au stat la baza invocării normei prevăzute de art. 43^3 alin. (1) lit. g) al Legii 200/2010, or, fiind o chestie formală faptul cine a achitat taxa de stat, străinul sau beneficiarul, în rezultat taxa de stat a fost achitată în beneficiul autorității publice pârâte și în beneficiul statului care ulterior nu au fost restituite.

În baza circumstanțelor constatate, a probatoriului administrat și a normelor legale incidente, instanța reține că acțiunea reclamanților Maniv Oleg și SRL „Sanara-Prim" este întemeiată, întrucât deciziile contestate au fost emise cu încălcarea prevederilor privind acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă lucrătorului imigrant.

În această ordine de idei, se atestă că pârâtul la emiterea actului administrativ contestat a admis abateri de la legislația în vigoare, iar argumentele reclamanților Maniv Oleg și SRL „Sanara-Prim" pot fi reținute, deoarece aceștia interpretează corect normele de drept și situația de fapt, iar deciziile Inspectoratului General pentru Migrație se întemeiază pe o interpretare eronată a normelor de drept material, cu aprecierea juridică necuvenită a probelor, în conformitate cu competențele sale.

Pe cale de consecință, instanţa de judecată remarcă prevederile art. 6 § 1 din CEDO, care oglindeşte că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită de lege, care va hotărî, fie asupra încălcării drepturilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzaţii în materie penală îndreptate împotriva sa.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată.

Din aceste considerente, instanța de judecată urmează să anuleze actul administrativ individual defavorabil – decizia nr. 7102 din 07.08.2024 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație și deciziile adoptate în procedura prealabilă nr. 5/1-3742 și 5/1-3743 din 05.12.2024 și să oblige Inspectoratul General pentru Migrație să emită act administrativ individual favorabil de acordarea lui Maniv Oleg a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă.

În conformitate cu prevederile art. 224-229 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se admite acțiunea în contencios administrativ depusă de Maniv Oleg și SRL „Sanara-Prim".

Se anulează actul administrativ individual defavorabil – decizia nr. 7102 din 07.08.2024 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație și deciziile adoptate în procedura prealabilă nr. 5/1-3742 și 5/1-3743 din 05.12.2024.

Se obligă Inspectoratul General pentru Migrație să emită act administrativ individual favorabil de acordarea lui Maniv Oleg a.n. ***** a dreptului de ședere provizorie în scop de muncă.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la Judecătoria Chișinău sediul Râșcani.

Președintele ședinței, Cristina Panfil
Judecător